

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/30/2019
Identifikačné číslo spisu: 7716010076
Dátum vydania rozhodnutia: 04.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7716010076.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika, sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 4. decembra 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného I. O. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 27. októbra 2016, sp. zn. 6To/67/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného I. O. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Michalovce z 19. mája 2016, sp. zn. 4T/22/2016, bol I. O. uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 23. mája 2015 v čase okolo 03.00 h až 03.30 h v N., okres S. na nám. A. O. pred barom zv. X-G. bezdôvodne fyzicky napadol poškodeného V. Y. a to tak, že ho svojou pravou nohou kopol do kolena ľavej nohy, čím takto poškodenému V. Y. spôsobil zranenia podľa vypracovaného znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie chirurgia a to podvrtnutie ľavého kolena ťažkého stupňa s úplným roztrhnutím predného skríženého väzu, s natrhnutím a natiahnutím zadného skríženého väzu a s poškodením zadnej polovice vonkajšieho menisku ľavého kolena s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní najmenej 112 dní, pričom uvedeného konania sa obžalovaný dopustil aj napriek tomu, že bol dňa 22. augusta 2013 odsúdený rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 1T/72/2013, právoplatného dňa 22. augusta 2013 za spolupáchateľstvo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. k § 20 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona.

Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému uložený podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu

na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodeným
- Všeobecnej zdravotnej poisťovni škodu vo výške 1 298,73 eur,
- Sociálnej poisťovni škodu vo výške 1 795,20 eur.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením, sp. zn. 6To/67/2016, dňa 27. októbra 2016 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Proti druhostupňovému rozsudku podal obvinený v zákonnej lehote dovolanie 10. decembra 2018 doplnené prostredníctvom obhajcu podaním z 30. apríla 2019, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g), i), Tr. por. V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený namietal porušenie práva na obhajobu zo strany OČTK zásadným spôsobom, a to z toho dôvodu, že v rámci prípravného konania a konania pred príslušným súdom prvého a druhého stupňa mu nebol ustanovený obhajca, pričom podľa názoru obvineného spĺňal v zmysle platných právnych predpisov podmienky pre ustanovenie obhajcu.

Zároveň poukázal na to, že upozornením vyšetrovateľa PZ zo dňa 20. januára 2016 mal byť obvinený upozornený na zmenu právnej kvalifikácie skutku z trestného činu ublíženia na zdraví ako prečinu na trestný čin ublíženia na zdraví ako zločinu. O tejto zmene právnej kvalifikácie však bol obvinený v rozhodnom období podľa doručeníek nachádzajúcich sa v súdnom spise vyzrozmene až dňa 21. januára 2016, t. j. v deň, kedy bol vykonaný vyšetrovací úkon, a to konfrontácia medzi obvineným a poškodeným, a teda obvinený nemal dostatočný časový priestor ani na prípravu na predmetný vyšetrovací úkon. Takýmto postupom OČTK došlo podľa názoru obvineného k porušeniu jeho práva na obhajobu, a to zásadným spôsobom. V tomto smere poukázal na judikát JTK 13/11 podľa ktorého „(...) právna kvalifikácia skutku vymedzeného v uznesení o vznesení obvinenia musí zodpovedať konformnému výkladu práva v jeho principiálnych štandardoch tak, aby vyšetrovateľ nemohol použitím nesprávnej právnej kvalifikácie (miernejšej) znevýhodniť obvineného v tom, že ho ukráti o právo na obhajobu už od okamihu vznesenia obvinenia. Pre účely trestného konania, najmä pokiaľ ide o povinnú obhajobu podľa § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por., je rozhodné obsahové vymedzenie skutku v uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a tomu zodpovedajúca právna kvalifikácia, a nie právna kvalifikácia skutku ustálená policajtom. Je neprípustné tolerovať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, najmä v prípade, ak policajt posúdi skutok „miernejšie“, ako by mal byť správne posúdený. V takýchto prípadoch totižto policajt manipulačným spôsobom „zavádza“ obvineného, čím hrubo porušuje jeho právo na obhajobu.“(...).

Naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený považuje v tom, že v priebehu trestného konania poukazoval na dôkazy, ktoré neboli zo strany OČTK vykonané, a to najmä na dôkaz spočívajúci v zabezpečení kamerového záznamu z prevádzky tzv. X-G. v meste N. z rozhodného času, pričom pri obstarávaní a vykonávaní dôkazov došlo podľa názoru obvineného ku porušeniu zásady uvedenej v § 2 ods. 10 Tr. por. Obvinený ďalej odkázal na svoje vyjadrenia obsiahnuté v dovolaní zo dňa 10. decembra 2018

Dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. je podľa obvineného daný tým, že súdy prvého a druhého stupňa neaplikovali v rámci právneho posudzovania zásadu „in dubio pro reo“, a to napriek tomu, že v danom prípade bola jediným priamym dôkazom podľa názoru obvineného výpoveď poškodeného, ktorej pravdivosť obvinený v predmetnom trestnom konaní poprel s tým, že všetky ostatné dôkazy predstavovali výlučne dôkazy nepriame, nakoľko jednotliví svedkovia vypovedali výlučne o tom, čo sa mali dozvedieť priamo od poškodeného a žiaden zo svedkov priamo nevidel incident, ktorý sa mal odohrať medzi obvineným a poškodeným.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby najvyšší súd vyslovil, že rozsudkom prvostupňového súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného a aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia súdov

zrušil a prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Michalovce podaním z 11. apríla 2019, v ktorom uviedol, že z podaného dovolania je zrejmé, že obvinený namieta zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech. Zdôraznil, že vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa vykonáva v plnom rozsahu v rámci konania pred súdom prvostupňovým a druhostupňovým. Najvyšší súd je v konaní o dovolaní zásadne povinný vychádzať zo skutkových zistení súdu prvého stupňa a v nadväznosti na tento skutkový stav zvážiť hmotnoprávne posúdenie skutku, pričom skutkové zistenia súdu prvého stupňa nemôže meniť. Podľa prokurátora, mimoriadny opravný prostriedok môže viesť len k skúmaniu, či boli splnené dôvody uvedené v § 371 Tr. por. Uviedol, že nevykonanie dokazovania v rozsahu uvádzanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania v zmysle § 371 Tr. por., ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy v jeho prospech.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhaju (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolateľom označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd uvádza, že zásada práva na obhajobu vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku je jednou zo základných zásad trestného konania. Právo na obhajobu je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v článku 6 ods. 3 písmeno b), c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Zmyslom tejto základnej zásady je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných

záujmov a práv obvineného, prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu veci a tiež k vydaniu zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre to ktoré štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. septembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 59/2012).

Po preskúmaní podaného dovolania na podklade predloženého spisu najvyšší súd zistil, že obvinený I. O. mal v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Obvinený I. O. mal právo zvoliť si obhajcu, a tiež požadovať, aby bol vypočúvaný za jeho účasti, radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom ako aj žiadať, aby sa obhajca zúčastnil na iných úkonoch prípravného konania, nakoľko povinnosťou obhajcu je najmä poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone. Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený si v konaní pred súdom nezvolil obhajcu a na hlavnom pojednávaní konanom 28. apríla 2016 na č. l. 211 spisu explicitne uviedol, že sa bude obhajovať sám. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že súd na hlavnom pojednávaní konanom 21. apríla 2016 reflektujúc na požiadavku obvineného odročil pojednávanie okrem iného aj za účelom zvolenia si obhajcu obvineného, čo však tento nevyužil. Možno preto konštatovať, že námietka obvineného je účelová, nakoľko k zásadnému porušeniu práv obvineného na obhajobu v konaní pred rozhodujúcimi súdmi nedošlo.

Neobstojí námietka obvineného, že v rámci prípravného konania ani konania pred súdom nebol obvinenému ustanovený obhajca, hoci ho mal mať, nakoľko v posudzovanej trestnej veci sa nejednalo o prípad tzv. povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por., a to ani po zmene právnej kvalifikácie stíhaného skutku. Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že sudca pre prípravné konanie uznesením, sp. zn. 3Tp/77/2015, z 11. decembra 2015 rozhodol o návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce na vzatie obvineného I. O. do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), c) Tr. por. tak, že podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. súd nahradil väzbu o obvineného z dôvodov § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. dohľadom probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste trvalého bydliska nad obvineným a ihneď prepustil obvineného zo zadržania na slobodu. Zároveň súd uložil obvinenému primerané povinnosti a obmedzenia v zmysle § 80 ods. 2 Tr. por. a § 82 ods. 1 písm. f), h) Tr. por.

Ďalej obvinený v podanom dovolaní namietal, že v dôsledku zmeny právnej kvalifikácie skutku z prečinu ublíženia na zdraví na zločin ublíženia na zdraví nemal vytvorený dostatočný časový priestor na prípravu na vykonanie konfrontácie medzi ním a poškodeným v ten istý deň, čím došlo podľa názoru obvineného k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že v prípravnom konaní vyšetrovateľ PZ upovedomil obvineného o zmene právnej kvalifikácie a stíhania zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zák. (č. l. 156 spisu), pre ktoré skutky podal prokurátor dňa 16. februára 2016 na obvineného obžalobu. Obvinený mal do konania verejného zasadnutia o predbežnom prejednaní obžaloby na okresnom súde konanom 21. apríla 2016 dostatok času na predloženie návrhov na doplnenie dokazovania, prípadne návrhov vyplývajúcich zo zmeny právnej kvalifikácie stíhaného skutku. Zo spisu vyplýva, že svoje právo nevyužil a nepredložil súdu návrhy na doplnenie dokazovania s už úplnou znalosťou použitej právnej kvalifikácie prokurátorom v obžalobe, naopak, hoci popieral spáchanie skutkov kladených mu za vinu, dôkazy na podporu svojich tvrdení v konaní nepredložil. Uvedené preukazuje, že v danom prípade právo obvineného na obhajobu nebolo porušené v žiadnom smere, pretože procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu bol

súladný so zákonom. Najvyšší súd zdôrazňuje, že obvinený, resp. jeho obhajca, musí mať vždy reálnu možnosť uplatniť právo na obhajobu a je len na ňom, či ho využije. Námietku obvineného preto najvyšší súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Je nutné tiež podotknúť, že obvinený argumentoval vo svojom podaní poukázaním na judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline prijatého dňa 16. novembra 2011, sp. zn. JTK 13/2011, ktorý však nemá s prejednávanou trestnou vecou žiaden súvis.

Pokiaľ ide o výhradu obvineného spočívajúcu na tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, najvyšší súd zdôrazňuje, že nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, alebo sa obvinený domnieva, že jeho vina nebola preukázaná bez pochybností a mal byť oslobodený. Vo vzťahu k námietke obvineného, že súd nevykonal dôkaz spočívajúci v zabezpečení kamerového záznamu z prevádzky tzv. X-G. v meste N. z rozhodného času, najvyšší súd uvádza, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, nakoľko správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd meniť ani dopĺňať. Z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní obvineného je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Dovolanie nie je teda prostriedkom určeným na revíziu, či nápravu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Uvedené pritom rovnako platí tiež i pre odmietnutie vykonania obvineným navrhovaných dôkazov (v tomto smere viď i uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo <. 45/2009, uverejnené pod R 21/2010). Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať tento dovolací dôvod. V tomto smere považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zväziť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dokazovacími prostriedkami.

Dovolací súd nezistil žiadne pochybenie pri vykonaní dôkazov, dokazovanie na hlavnom pojednávaní bolo vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, z procesného hľadiska neboli porušené ustanovenia Trestného poriadku pri vykonávaní dôkazov, a preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

V súvislosti s dovolacím dôvodom obvineného v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Tr. por.). O nesprávnu právnú aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda spravidla pôjde o prísnejšie trestnú skutkovú podstatu). V tejto súvislosti treba opakovane podotknúť, že dovolací súd nie je oprávnený ani pri skúmaní tohto dovolacieho dôvodu preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo je explicitne vyjadrené i v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého, prípadne druhého stupňa a dovolací súd ustálený skutkový stav musí ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého (...) „ Tento dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať

priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť”.

S poukazom na uvedený dovolací dôvod najvyšší súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutkov, tieto napĺňajú po subjektívnej aj objektívnej stránke skutkovú podstatu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zák. Najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí prvostupňového súdu ohľadom právnej kvalifikácie konania obvineného.

Obvinený v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom poukázal na nesprávne zameranie dokazovania v súvislosti s neuplatnením zásady in dubio pro reo v predmetnom konaní a neexistenciu priameho dôkazu, ktorý by preukazoval spáchanie trestného činu obvineným. Z podstaty väčšiny dovolateľom tvrdených námietok k tomuto dovolaciemu dôvodu vyplýva, že smerujú proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, rozsahu a hodnoteniu vykonaného dokazovania, preskúmavanie ktorých je v zmysle uvedeného dovolacím súdom neprípustné. Je potrebné zdôrazniť, že dovolacie námietky obvineného, ak sa nedotýkali právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu obvineného spochybňovali hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie, a preto dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.